

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 29 september 2010
in zaak nr. 10/24352 in het geding tussen:

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 juli 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 september 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 oktober 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.

2.2. In zijn grief klaagt de minister dat, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat ervan mag worden uitgegaan dat het door de vreemdeling in Zwitserland ingediende asielverzoek door Italië is overgenomen en hij daarom een verzoek om terugname van de vreemdeling aan Italië heeft mogen richten. Hiertoe betoogt de minister dat hij op 18 mei 2010 een terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten heeft gedaan, waarbij hij erop heeft gewezen dat de vreemdeling in Zwitserland heeft verbleven en aldaar een inmiddels afgewezen asielverzoek heeft ingediend, maar dat Italië op dit verzoek niet heeft gereageerd, zodat dat land verantwoordelijk is voor het asielverzoek.

2.2.1. Ingevolge artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening), voor zover thans van belang, wordt de om terugname verzochte lidstaat geacht in te stemmen met terugname van de asielzoeker indien deze lidstaat niet binnen één maand nadat het verzoek aan hem is voorgelegd reageert.

2.2.2. Niet in geschil is dat de minister Italië op 18 mei 2010 heeft verzocht om terugname van de vreemdeling en dat de Italiaanse autoriteiten op dit verzoek niet hebben gereageerd.

Uit artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, van de Verordening vloeit voort dat Italië aldus van rechtswege heeft ingestemd met terugname van de vreemdeling. Dit in aanmerking genomen overweegt de Afdeling, onder verwijzing naar onder meer de uitspraak van 1 november 2004 in zaak

nr. 200406297/1 (ter voorlichting van partijen aangehecht), dat Italië verantwoordelijk is voor het asielverzoek en dat de minister niet gehouden was zich ervan te vergewissen dat Italië zich terecht verantwoordelijk acht. Nu de rechtbank het vorenstaande niet heeft onderkend en voorts niet is gebleken van zeer bijzondere, met het verzoek samenhangende, omstandigheden, die tot een ander oordeel zouden kunnen leiden, slaagt de grief reeds hierom en behoeft deze voor het overige geen bespreking.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 7 juli 2010 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. De vreemdeling heeft zich, onder verwijzing naar diverse stukken, samengevat en voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de minister met betrekking tot Italië niet kon uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel omdat de asielprocedure in Italië niet voldoet aan het Unierecht en overdracht aan dat land strijdig is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). De vreemdeling heeft in dit verband tevens op zijn medische klachten gewezen. De minister had volgens de vreemdeling de behandeling van het asielverzoek dan ook op grond van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich moeten trekken.

2.5. Bij uitspraak van 14 juli 2011 in zaak nr. 201009278/1/V3 (www.raadvanstate.nl), heeft de Afdeling, samengevat weergegeven, overwogen dat uit het arrest van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland, zaak nr. 30696/09, JV 2011/68 (hierna: het arrest in de zaak M.S.S.) voortvloeit dat ook in een situatie waarin een vreemdeling zijn stelling dat overdracht strijdig is met artikel 3 van het EVRM, louter onderbouwt met een beroep op algemene documentatie die informatie bevat over één of meer van de blijkens het arrest relevante aspecten, een zorgvuldige beoordeling daarvan geboden is.

2.5.1. In de onderhavige zaak heeft de vreemdeling zich, evenals in de zaak die heeft geleid tot voormelde uitspraak van 14 juli 2011, reeds in de besluitvormingsfase en in beroep op documenten beroepen waarvan niet op voorhand kan worden gezegd dat ze niet relevant zijn voor de beoordeling van de vraag of de in het arrest in de zaak M.S.S. genoemde aspecten aan overdracht in de weg staan. Nu in het besluit een op deze documenten toegespitste standpuntbepaling over de volgens het arrest in de zaak M.S.S. relevante aspecten ontbreekt, zijn deze niet beoordeeld op de in het arrest in de zaak M.S.S. omschreven wijze. De minister kan dan ook niet zonder meer worden gevolgd in zijn standpunt dat in zijn algemeenheid met betrekking tot Italië mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het betoog van de vreemdeling slaagt.

2.5.2. Het beroep tegen het besluit van 7 juli 2010 is reeds daarom kennelijk gegrond. Dit besluit dient wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb te worden vernietigd.

2.6. De Afdeling ziet echter aanleiding met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

2.6.1. Daartoe wordt in de eerste plaats verwezen naar voormelde uitspraak van 14 juli 2011 waarin reeds is overwogen dat er, gelet op de beoordeling waartoe het arrest in de zaak M.S.S. noopt, vanuit kan worden gegaan dat eventuele schendingen van het Unierecht in het land waaraan de vreemdeling wordt overgedragen die buiten het kader van de door het EHRM in de zaak M.S.S. bij de beoordeling betrokken aspecten vallen en derhalve niet leiden tot de conclusie dat bij overdracht aan een andere lidstaat sprake is van een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM, niet tot het oordeel leiden dat een lidstaat vanwege dergelijke schendingen de behandeling van een asielverzoek met toepassing van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich moet trekken. Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 (www.curia.europa.eu) blijkt dat zo op de juiste wijze is beoordeeld of wordt voldaan aan de eisen die voortvloeien uit het Unierecht.

2.6.2. Voorts heeft de Afdeling in voormelde uitspraak van 14 juli 2011 overwogen dat ook indien de voorhanden documenten over de situatie in Italië worden beoordeeld op de wijze waarop dat in het arrest in de zaak M.S.S. is gepreciseerd, geen grond bestaat voor het oordeel dat de documenten waar de vreemdeling zich in die zaak op heeft beroepen, tot het oordeel moeten leiden dat hij niet aan Italië mag worden overgedragen.

De documenten waar de vreemdeling zich in deze zaak op heeft beroepen geven geen aanleiding voor een ander oordeel.

Ook het persoonlijk relaas van de vreemdeling biedt geen indicaties voor het oordeel dat de Italiaanse asielprocedure niet aan de daaraan te stellen eisen voldoet. De vreemdeling werd in het verleden in Italië niet bedreigd met uitzetting naar zijn land van herkomst. Evenmin kan uit zijn verklaringen worden afgeleid dat hij eerder in dat land het slachtoffer is geworden van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Met betrekking tot de stelling van de vreemdeling dat zijn medische klachten aan overdracht aan Italië in de weg staan, wordt overwogen dat de door de vreemdeling overgelegde gegevens niet meebrengen dat de minister zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat de medische voorzieningen in Italië vergelijkbaar zijn met die in Nederland en dat, indien nodig, deze voorzieningen bij zijn terugkeer in Italië ter beschikking staan van de vreemdeling.

2.6.3. Onder deze omstandigheden ziet de Afdeling dan ook geen grond voor het oordeel dat door de overdracht van de vreemdeling aan Italië een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3 dan wel 13 van het EVRM en de minister zich om die reden niet met een beroep op het interstatelijk

vertrouwensbeginsel op het standpunt kan stellen, dat ervan kan worden uitgegaan dat Italië de refoulementverboden niet zal schenden.

2.7. De minister voor Immigratie en Asiel dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 29 september 2010 in zaak nr. 10/24352;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister voor Immigratie en Asiel van 7 juli 2010, kenmerk 1004.23.1364;
- V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 874,00 (zegge: achthonderdvierenzeventig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand. Het totale bedrag dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G. van der Wiel en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

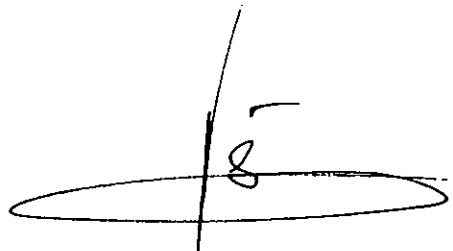
w.g. Van der Winden
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 januari 2012

348-660.

Verzonden: 4 januari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser

0703813670

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Afdeling 3, enkelvoudige kamer

Regnr.: AWB 10/24352 BEPTON

UITSpraak ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)

in het geding tussen

, eiser, V-nummer , woonplaats kiezende ten kantore van zijn
gemachtigde, mr. M. Luljendijk, advocaat te Capelle aan den IJssel,

en

de minister van Justitie, verweerder.

I PROCESVERLOOP

Eiser heeft gesteld te zijn geboren op en de Tunes-sche nationaliteit te bezitten. Op 23 april 2010 heeft hij een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Bij besluit van 7 juli 2010 heeft verweerder de aanvraag van eiser afgewezen omdat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de aanvraag.

Bij brief van 8 juli 2010 heeft eiser tegen dit besluit een beroepschrift ingediend bij de rechtbank.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 14 september 2010. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde mr. J.M. Agtersloot. Tevens was ter zitting aanwezig N. Essebaï, tolk in de Arabische (Tunesische) taal.

II OVERWEGINGEN

1 Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van

0703813670

Regnr.: AWB 10/24352 BEPTDN

2

18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Vo 343/2003).

2 Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Vo 343/2003, behandelen de lidstaten van de Europese Unie elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III van de Vo 343/2003 genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Ingevolge artikel 3, tweede lid, van de Vo 343/2003, voor zover thans van belang, kan verweerder, in afwijking van het eerste lid, een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Ingevolge artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vo 343/2003 wordt, indien de om terugname verzochte de lidstaat niet reageert binnen de onder b genoemde termijn van één maand of twee weken, hij geacht in te stemmen met terugname van de asielzoeker.

Krachtens het door verweerder ter zake gevoerde beleid in paragraaf C3/2.3.6.1 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 wordt van de mogelijkheid het asielverzoek zelf te behandelen terughoudend gebruik gemaakt.

Ingevolge paragraaf C3/2.3.6.2 van de Vc 2000 gaat verweerder er op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten principale vanuit dat de lidstaten de verplichtingen uit hoofde van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) naleven, tenzij er concrete aanwijzingen zijn dat het land waaraan de vreemdeling wordt overgedragen zijn internationale verplichtingen niet nakomt.

Het is in dat geval volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) aan eiser om aannemelijk te maken dat zijk in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoet op basis waarvan de presumptie van eerbiediging door Italië van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd (zie onder meer de uitspraken van de ABRS van 30 oktober 2009, LJN BK2300, BK2240 en BK2296). Eerst indien hij daarin is geslaagd, kan verweerder niet langer volstaan met een algemeen beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel en is het aan hem om concreet te weerleggen dat eiser bedoelde risico's loopt.

3 Eiser stelt zich primair op het standpunt dat hij geen asielverzoek in Italië heeft ingediend en niet bekend is of Zwitserland Italië om overdracht heeft verzocht. Verweerder had derhalve een overnameverzoek moeten indienen bij Italië en geen terugnameverzoek. Dit overnameverzoek is niet binnen de daarvoor geldende termijn van drie maanden gedaan. Immers, binnen deze periode is enkel een terugnameverzoek gedaan. Subsidiair stelt eiser zich op het standpunt dat verweerder het asielverzoek aan zich hadden dienen te trekken. Hij voert hiertoe aan dat hij in Italië nimmer in de gelegenheid is gesteld om een asielaanvraag te doen en evenmin heeft hij daar medische hulp gekregen, terwijl eiser

0703813670

Regnr.: AWB 10/24352 BEPTDN

3

de ziekte van Crohn heeft. Hij is van mening dat uitzetting naar Italië zal leiden tot (in)direct refoulement. Eiser stelt dat Italië nog steeds de verplichtingen voortvloeiende uit de Opvangrichtlijn, de Procedurerichtlijn en de Definitierichtlijn niet nakomt en hij verwijst daarvoor naar het arrest van het EHRM van 2 december 2008 (JV 2009/41). Ook doet eiser een beroep op het arrest van het EHRM van 7 maart 2003 (EHRM 43844/98) en voert aan dat verweerder zich dient te vergewissen dat Italië zich niet schuldig maakt aan schending van artikel 3 EVRM. Voorts is hij van mening dat het voor hem niet is weggelegd om in Italië een effectief rechtsmiddel aan te wenden ingevolge artikel 13 van het EVRM. Eiser verwijst naar een aantal stukken waaruit de klachten aangaande de Italiaanse asielprocedure blijken, te weten:

- het artikel van A. Ricci Ascoli "Asiel in Zuid-Europa" gepubliceerd in NAV 2009, nr. 3 (pagina 176-186);
- het artikel van A. Ricci Ascoli "Italië zonder ambtsberichten" gepubliceerd in NAV 2004, nr. 7 (pagina 437-448);
- het rapport van Thomas Hammarberg van 16 april 2009;
- het artikel van Amnesty International "A briefing to the UN Committee against Torture" van april 2007;
- het persbericht van de Raad van Europa van 29 juli 2008 met als onderwerp het rapport van Thomas Hammarberg;
- de brief van VluchtelingenWerk Nederland van 11 februari 2009 met als onderwerp de Dublin II Verordening;
- het rapport van de Human Rights Council "Mission to Italy; report of the working Group on arbitrary detention" van 26 januari 2009
- het rapport van Human Rights, and Labor, "Country reports on human rights practices - Italy" van 11 maart 2008;
- de weekelijkse updat van ECRAN van februari 2007;
- het artikel van Human Rights Watch "Pushed back, pushed around: Italy's forced return of boat migrants and asylum seekers ..." van 21 september 2009;
- Toegewezen interim measures
Arrest EHRM van 16 juni 2009, nr. 31333/09 (tegen Finland)
Arrest EHRM van 12 juni 2009, nr. 30815/09 (tegen Finland)
Arrest EHRM van 18 augustus 2009, nr. 44517/09
Arrest EHRM van 2 december 2009, nr. 63469/09
Arrest EHRM van 12 oktober 2009, nr. 53992/09
Arrest EHRM van 18 november 2009, nr. 27765/09 (tegen Italië); en
- Uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, van 20 juli 2009, nr. AWB 09/26037.

4 De rechtbank ziet zich allereerst gesteld voor de vraag of verweerder terecht Italië om terugname heeft verzocht en overweegt als volgt.

De rechtbank stelt vast dat de vreemdeling op 25 oktober 2008 illegaal Italië is ingereisd en dat hij vervolgens op 19 juni 2009 een asielaanvraag in Zwitserland heeft gedaan.

Verweerder voert aan dat er wel degelijk terecht een terugnameverzoek is gedaan. Verweerder verwijst hiertoe allereerst naar een telefoonnotitie van 26 april 2010. Blijkens deze telefoonnotitie heeft een medewerker van de IND aan een medewerker van het

0703813670

Regnr.: AWB 10/24352 BEPTDN

4

Dublinpiket gemeld dat eiser Italië illegaal is uitgereisd en asiel in Zwitserland heeft aangevraagd. De medewerker van het Dublinpiket heeft vervolgens medegedeeld dat er een terugnameverzoek kan worden gedaan bij Italië, omdat er waarschijnlijk een akkoord was en Zwitserland eiser heeft afgewezen en teruggezonden naar Italië. Bovendien blijkt uit het Eurodac systeem dat eiser Italië illegaal is ingereld. Dit moeten de Zwitserse autoriteiten ook hebben gezien.

Daarnaast verwijst verweerder naar het feit dat Italië het terugnameverzoek wel zou hebben geweigerd als er geen sprake zou zijn van een terugnamesituatie.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom ervan uitgegaan zou mogen worden dat het in Zwitserland ingediende asielverzoek inmiddels is overgenomen door Italië, nu dit voornamelijk nergens uit blijkt. Het enkele feit dat de illegale inreis uit het Eurodac systeem blijkt betekent niet dat Zwitserland daadwerkelijk een claim heeft gelegd bij Italië. Het is evengoed mogelijk dat Zwitserland daar niet aan toe is gekomen, danwel dat Zwitserland het asielverzoek aan zich heeft getrokken. Uit het stilzwijgen van de Italiaanse autoriteiten valt evenmin af te leiden dat Zwitserland de claim heeft gelegd. Zoals verweerder op zitting heeft erkend is het een feit van algemeen bekendheid dat de Italiaanse autoriteiten nauwelijks reageren op claims. Uit het stilzwijgen volgt dan ook niet meer dan dat de Italiaanse autoriteiten de claim vanuit Nederland niet langer mogen weigeren, maar dit belet eiser niet om zich te beroepen op de onjuistheid van het terugnameverzoek.

Nu ingevolge artikel 17, eerste lid, Vo 343/2003 een verzoek om *overname* zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het asielverzoek moet worden gedaan, en moet worden vastgesteld dat geen *overnameverzoek* binnen deze termijn is gedaan, zal de rechtbank het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen. De overige gronden kunnen onbesproken blijven.

5 De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 874,- (1 punt voor het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 437,- en een wegingsfactor 1).

Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling aan de griffier te geschieden.

0703813670

Regnr.: AWB 10/24352 BEPTDN

5

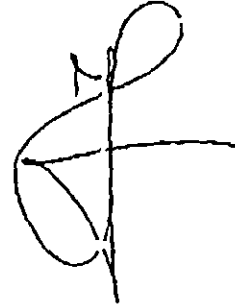
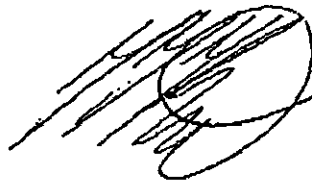
III BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

- 1 verklaart het beroep gegrond;
- 2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3 bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt;
- 4 veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 874,- en bepaalt dat deze kosten aan de griffier worden betaald;

Aldus vastgesteld door mr. C.J.H. Kerstens-Fockens, in tegenwoordigheid van de griffier J.J. Kip.

Uitgesproken in het openbaar op 29 september 2010.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag (nadere informatie: www.raadvanstate.nl).

Afschrift verzonden op: 29 AUG. 2010

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
26 OKT 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DO:	PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. P. van den Berg,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage
van 29 september 2010
met kenmerk AWB 10/24352

Inzake:

met IND-kenmerk 1004-23-1364
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. M. Luljendijk
advocaat te (2900 AA) Capelle a/d IJssel, Postbus 6

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. J.M. Agtersloot
tel 070-779 7105
fax 070-779 6500

1. Inleiding

- 1.1. Appellant (verder: de Minister) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage (verder: de rechtbank) van 29 september 2010, verzonden op 29 september 2010, met kenmerk AWB 10/24352 (verder: bestreden uitspraak) in welke zaak de rechtbank te 's-Gravenhage het beroep tegen de beschikking van 7 juli 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen een nieuw besluit op de aanvraag te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld (productie 1).

2. Achtergronden

- 2.1. Bij beschikking van 7 juli 2010 is de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw) van (verder: verweerder) van 23 april 2010 afgewezen.
- 2.2. In de bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.
- 2.3. De Minister kan zich met (onderdelen van) deze uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De Minister zal zijn grief in het navolgende verwoorden en nader toelichten.

3. Grief

- 3.1. De Minister heeft één grief tegen de bestreden uitspraak.
- 3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank onder rechtsoverweging 4 (pagina 4) van de aangevallen uitspraak:

"(...) De rechtbank is van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom ervan uitgegaan zou mogen worden dat het in Zwitserland ingediende asielverzoek inmiddels is overgenomen door Italië, nu dit vooralsnog nergens uit blijkt. Het enkele feit dat de illegale inreis uit het Eurodac systeem blijkt betekent niet dat Zwitserland daadwerkelijk een claim heeft gelegd bij Italië. Het is eveneens mogelijk dat Zwitserland daar niet aan toe is gekomen, danwel dat Zwitserland het asielverzoek aan zich heeft getrokken. Uit het stilzwijgen van de Italiaanse autoriteiten valt evenmin af te leiden dat Zwitserland de claim heeft gelegd. Zoals verweerder op zitting heeft erkend is het een feit van algemene bekendheid dat de Italiaanse autoriteiten nauwelijks reageren op claims. Uit het stilzwijgen volgt dan ook niet meer dan dat de Italiaanse autoriteiten de claim vanuit Nederland niet langer mogen weigeren, maar dit belet elser niet om zich te beroepen op de onfulsthed van het terugnameverzoek.

Nu ingevolge artikel 17, eerste lid, Vo 343/2003 een verzoek om overname zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het asielverzoek moet worden gedaan, en moet worden vastgesteld dat geen overnameverzoek binnen deze termijn is gedaan, zal de rechtbank het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen. De overige gronden kunnen onbesproken blijven."

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden rechtsoverwegingen berust ook de rechtsoverweging 5 op pagina 4 van de aangevallen uitspraak. Gegrondverklaring van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverweging aan.
4. Toelichting op de grief
- 4.1. Waar hierna de Minister wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen de eerdere bewindspersoon van Justitie.
- 4.2. Uit Eurodac is gebleken dat verweerder op 25 oktober 2008 in Italië op illegale wijze de buitengrens van de lidstaten die gebonden zijn aan de Verordening 343/2003 (hierna: Vo 343/2003) heeft overschreden. Voorts is uit Eurodac gebleken dat verweerder op 19 juni 2009 in Zwitserland een asielverzoek heeft ingediend. Het verzoek van Nederland aan Italië om terugname van verweerder dateert van 18 mei 2010. Italië heeft niet tijdig op het terugnameverzoek gereageerd. Ingevolge artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c Verordening 343/2003 (hierna: Vo 343/2003) staat het laten verstrijken van de in artikel 20, eerste lid, aanhef en onder b Vo 343/2003 genoemde termijn gelijk aan het aanvaarden van het terugnameverzoek. Sedert 2 juni 2010 staat daarmee de verantwoordelijkheid van Italië voor de asielaanvraag van verweerder vast.
- 4.3. In rechtsoverweging 4 van de bestreden uitspraak overweegt de rechtbank dat ingevolge artikel 17, eerste lid, Vo 343/2003 een verzoek om overname zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het asielverzoek moet worden gedaan, en dat moet worden vastgesteld dat geen overnameverzoek binnen deze termijn is gedaan, zodat de rechtbank het beroep gegrond verklaart. De Minister acht dit oordeel onjuist, en wijst daartoe op het navolgende.
- 4.4. Artikel 4, eerste lid, Vo 343/2003 bepaalt:
- "De procedure waarbij wordt vastgesteld welke lidstaat overeenkomstig deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, vangt aan zodra het asielverzoek voor de eerste maal bij een lidstaat wordt ingediend."
- 4.5. Uit artikel 4, eerste lid, Vo 343/2003 blijkt dat de vaststelling welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, aanvangt zodra het asielverzoek voor de eerste maal bij een lidstaat is ingediend. Niet in geschil is dat het eerste asielverzoek van verweerder is ingediend op 19 juni 2009 in Zwitserland. Hieruit volgt derhalve dat reeds in de procedure in Zwitserland is vastgesteld welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van verweerder.
- 4.6. Nu gelet op artikel 4, eerste lid, Vo 343/2003, de verantwoordelijkheid van een lidstaat in beginsel slechts éénmaal wordt vastgesteld en de vaststelling in casu gelet op het voorgaande reeds heeft plaatsgevonden, kan er om die reden nimmer sprake zijn van overname.
- 4.7. Voor zover de rechtbank in rechtsoverweging 4 van de thans bestreden uitspraak overweegt dat de Minister onvoldoende heeft gemotiveerd waarom er van uit gegaan zou mogen worden dat het in Zwitserland ingediende asielverzoek inmiddels is overgenomen door Italië, kan dit naar

het oordeel van de Minister, gelet op het vorenstaande, nimmer tot de conclusie leiden dat niet van een terugname kan worden uitgegaan.

- 4.8. De overweging van de rechtbank, dat de Minister onvoldoende heeft gemotiveerd waarom er van uit gegaan zou mogen worden dat het in Zwitserland ingediende asielverzoek inmiddels is overgenomen door Italië, kan derhalve nimmer leiden tot het oordeel dat niet tijdig een overnameverzoek ingevolge artikel 17, eerste lid, Vo 343/2003 is gedaan, en dat dientengevolge het beroep voor gegrondverklaring in aanmerking komt. De rechtbank heeft zulks miskend.
- 4.9. De Minister is voorts van oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de Minister onvoldoende heeft gemotiveerd waarom er van uit gegaan zou mogen worden dat het in Zwitserland ingediende asielverzoek inmiddels is overgenomen door Italië. De Minister wijst hiertoe op het navolgende.
- 4.10. Uit het onderzoek in Eurodac is onder meer gebleken dat verveerder op 25 oktober 2008 in Italië op illegale wijze de buitengrens van de lidstaten die gebonden zijn aan Vo 343/2003 heeft overschreden. De Minister heeft in het verweerschrift van 7 september 2010 reeds verwezen naar de telefoonnotitie van 26 april 2010, en opgemerkt dat er van uit mag worden gegaan dat de Zwitserse autoriteiten bij de beoordeling van verweerders asielaanvraag eveneens hebben opgemerkt dat verveerder eerder op illegale wijze de buitengrens van de lidstaten die gebonden zijn aan Vo 343/2003 heeft overschreden.
- 4.11. Uit artikel 10, eerste lid, Vo 343/2003 blijkt:

"Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden."
- 4.12. Nu verveerder op 25 oktober 2008 in Italië op illegale wijze de buitengrens van de lidstaten die gebonden zijn aan Vo 343/2003 heeft overschreden, en op 19 juni 2009 in Zwitserland een asielaanvraag heeft ingediend, heeft verveerder derhalve binnen 12 maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding plaats heeft gevonden een asielaanvraag in Zwitserland ingediend.
- 4.13. Naar het oordeel van de Minister kan er derhalve, gelet op de systematiek van de Vo 343/2003, van uit worden gegaan dat de Zwitserse autoriteiten de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk hebben geacht voor het asielverzoek van verveerder.
- 4.14. De Minister wijst voorts op het terugnameverzoek van 18 mei 2010. Hierin is aan de Italiaanse autoriteiten niet enkel medegedeeld dat verveerder op 25 oktober 2008 in Italië op illegale wijze de buitengrens van de lidstaten die gebonden zijn aan Vo 343/2003 heeft overschreden, doch tevens dat

verweerder op 19 juni 2009 asiel heeft gevraagd in Zwitserland, alsmede dat verweerder aldaar naar eigen zeggen een afwijzing heeft ontvangen. De Italiaanse autoriteiten hadden derhalve ter beoordeling van de rechtmatigheid van het terugnameverzoek de beschikking over alle relevante informatie. Evenwel hebben de Italiaanse autoriteiten het terugnameverzoek niet geweigerd. Immers, gelet op het bepaalde in artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c Verordening 343/2003 (hierna: Vo 343/2003) staat het laten verstrijken van de in artikel 20, eerste lid, aanhef en onder b Vo 343/2003 genoemde termijn gelijk aan het aanvaarden van het terugnameverzoek. Gelet hierop is Italië verantwoordelijk voor de behandeling van verweerdere asielaanvraag.

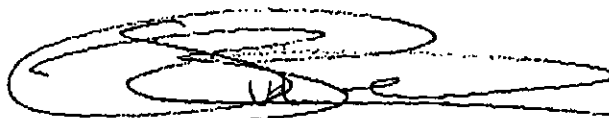
- 4.15. De Minister merkt voorts op dat de rechtbank in rechtsoverweging 4 van de thans bestreden uitspraak ten onrechte heeft overwogen dat de Minister ter zitting heeft erkend dat het een feit van algemene bekendheid is dat de Italiaanse autoriteiten nauwelijks reageren op claims. De Minister verwijst hiertoe naar het proces-verbaal van de zitting (productie 2), waaruit blijkt dat de gemachtigde van de Minister ter zitting enkel heeft opgemerkt persoonlijk niet bekend te zijn met weigeringen van Dublinclaims door de Italiaanse autoriteiten.
- 4.16. In dit kader merkt de Minister tevens op dat de ervaring ten departemente uitwijst dat de Italiaanse autoriteiten niet reageren op terug- of overnameverzoeken met betrekking tot de zaken waarin Italië zich verantwoordelijk acht voor de behandeling van de asielaanvraag van de betreffende vreemdeling. Evenwel worden in de zaken waarin de Italiaanse autoriteiten van oordeel zijn dat Italië niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betreffende vreemdeling op grond van Vo 343/2003, ook weigeringen van de Italiaanse autoriteiten ontvangen.
- 4.17. Nu er gelet op de systematiek van Vo 343/2003 van uit kan worden gegaan dat de Zwitserse autoriteiten de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk hebben geacht voor het asielverzoek van verweerder, dat de Italiaanse autoriteiten bij de beoordeling van het terugnameverzoek van 18 mei 2010 de beschikking hadden over alle relevante informatie ter beoordeling van de rechtmatigheid van het verzoek, en dat de Italiaanse autoriteiten het terugnameverzoek niet hebben geweigerd, is de rechtbank naar het oordeel van de Minister op onjuiste gronden van oordeel dat uit het stilzwijgen van de Italiaanse autoriteiten niet meer volgt dan dat de Italiaanse autoriteiten de claim vanuit Nederland niet langer mogen weigeren.
- 4.18. Gelet op al het voorgaande, is de rechtbank ten onrechte van oordeel dat sprake is van een overnamesituatie, alsmede dat onvoldoende is gemotiveerd dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verweerder. De rechtbank heeft het beroep derhalve ten onrechte gegrond verklaard.

5. Conclusie

- 5.1. De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 7 juli 2010 ingestelde beroep.

Den Haag, 26 oktober 2010

Gemachtigde.

Mr. P. van den Berg, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag
telefoon 070-7797105
telefax 070-7795506

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 1 juli 2004 in het geding
tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 27 mei 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 juli 2004, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, (hierna: de voorzieningenrechter) het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 juli 2004, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 9 augustus 2004 heeft de minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 1 en 2, samengevat weergegeven, betoogt appellant dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het Verenigd Koninkrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Volgens appellant heeft het Verenigd Koninkrijk ten onrechte aangegeven bereid te zijn hem terug te nemen.

2.1.1. Uit de stukken blijkt dat het Verenigd Koninkrijk het verzoek van de Nederlandse autoriteiten tot overname van de asielaanvraag bij faxbericht van 16 juni 2004 heeft aanvaard, zodat het zich verantwoordelijk acht voor de behandeling van het asielverzoek, zoals bij voormeld bericht met verwijzing naar artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 is medegedeeld. In die omstandigheden is de minister, behoudens wellicht in zeer bijzondere omstandigheden, die zich in dit geval niet voordoen, niet gehouden zich ervan te vergewissen dat het Verenigd Koninkrijk zich terecht verantwoordelijk acht. Reeds daarom kan hetgeen appellant heeft aangevoerd niet leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. B. van Wagtendonk en mr. A.W.M. Bijloos, Leden, in tegenwoordigheid
van mr. B.F.C. van Rheenen, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

w.g. Van Rheenen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 november 2004

385.
Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,